

MEDLEMSBREV 1/2020

Jagriti Viharas Vänner

Februari 2020

Nyhetsbrev från Jagriti Vihara

Kära vän, Namaste!

I år har vi upplevt en extremt kall vinter. Det påverkade livet för människorna här djupt. Många personer lades in på sjukhus. De säsongsbetonade grödorna särskilt grönsaker har förstörts helt av regn och hagelstormar. Jordbrukarna var oroliga och besvikna över situationen. I vårt möte med byborna uttryckte de sina känslor. Det var känslor som berörde oss djupt.

För några dagar sedan hade vi ett möte med kvinnogruppen för att få veta om aktiviteterna i byarna. De berättade att de träffas en gång i månaden för att diskutera om deras sociala och ekonomiska ställning. Vi är mycket glada över att kunna säga att de fortfarande arbetar tillsammans med samma anda och entusiasm. De diskuterar utbildning av sina barn, aktiviteter i självhjälpssgrupperna och

hälsotillståndet bland byborna. De sa att de nyfödda barnen vaccineras mot vissa dödliga sjukdomar. Barn får utbildning i olika skolor. Vi är nöjda med diskussionen och är nöjda med deras utveckling och hoppas att framtiden för den unga generationen går i rätt riktning. Jagriti Vihara och dess volontärer har spelat en mycket viktig roll för att öka medvetenheten i samhället och för att förbättra tillståndet för utbildning och utveckling i byarna.

Vi har besökt två skolor och haft ett interaktionsprogram med elever och lärare. Vi diskuterade det nuvarande utbildningssystemet och examensmönstren. De hade en gruppdiskussion om utbildningens betydelse för samhällets utveckling. Det var en bra diskussion.

Förra veckan bröts vattenledningarna på tre platser i campus Jagriti Vihara. Det var mycket svårt att hitta

en rörmokare. Tre dagar hade vi vattenbrist på Jagriti Vihara. Efter tre dagar hittade vi en rörmokare och fick allt reparerat. Nu fungerar det bra.

I mötet med styrelsen för Jagriti Vihara har vi återigen beslutat att gå vidare med Jayas visioner och idéer. Hans idéer är mycket relevanta för vårt samhälle. Vi är glada att två gamla vänner till Jaya besöker Jagriti Vihara denna månad. I avsaknad av Jaya är besök av hans vänner alltid mycket inspirerande för oss. Detta besök kommer också att hjälpa oss att stärka samarbetet mellan JVV och JV. Vi välkomnar våra vänner Per och Markku till Jagriti Vihara och ser fram emot att se dem.

Med mycket varma hälsningar,
Rajesh

Översättning: Per Nordqvist

Bästa JVV-medlem!

Nu har vi jul- och nyårshelgerna bakom oss. Förhoppningsvis har de inneburit att du fått möjlighet att träffa familj, vänner och bekanta för gemenskap och samtal. Det finns ju en tendens i vår värld idag att tillfällen då vi i lugn och ro ger oss tid till att mötas »på riktigt«, eller IRL (In Real Life) som man säger, ersätts av »möten« via sociala medier.

När du läser dessa rader sitter jag förhoppningsvis på Jagriti Vihara i samtal med våra indiska vänner. Under året som ligger bakom oss har kontakterna länderna emellan mest bestått av sms- och mail-konversationer. Därför ser jag fram emot att få ses igen. Det är först då som dialogen blir äkta och inkluderar det viktiga kroppsspråket. Då går det inte att ta bort det man vill säga och det behövs inga emojis för att förmedla känslor.

Det är genom sådana autentiska möten som verksamheten på Jagriti

Vihara byggs upp såväl mellan människorna i byarna, som mellan lärare och elever, svenskar och indier och medfört att banden blivit allt starkare.

Det är också min övertygelse att ditt medlemskap har börjat genom ett sådant möte med någon annan person, som »smittat av sig«. Det kan ha varit Jaya, men lika väl en god vän. Det är fantastiskt att vi sedan hållit ihop i så många år – snart 50!

Avslutningsvis vill jag passa på att påminna om möjligheten att träffa oss i styrelsen och många andra vid vårt årsmöte i Ljungskile 21 mars. Då ska jag berätta om de möten jag fick i Indien under februari månad. Kan du inte komma så finns referat med i nästa nummer av Medlemsbrevet. Men ett fysiskt möte är så mycket mer värt!

Vänliga hälsningar!

Rajesh och Per vid ett av Pers tidigare besök på Jagriti Vihara.

Sitamoni – en healer

Inger Dejke berättar om kvinnan som kom som elev till Jagriti Vihara och efter några år byggde sig en hydda i djungeln för att ensam bosätta sig där och verka som healer.

I slutet av 1980-talet var Sitamoni elev på Jagriti Vihara. Därefter anställdes hon som husmor. I slutet av 1990-talet byggde hon sig en hydda i skogen bortanför JV och har sedan dess verkat som healer där. Människor kommer från byarna till henne för att få hjälp.

Sitamoni var elev i byfolk-högskolan för vuxna på Jagriti Vihara 1988. Hon kom från en avlägsen by. Därför bodde hon på internatet. Hon tillhör ursprungsfolket, adivasi. När skolåret var slut, ville hon inte åka hem. Hon var mycket bestämd om detta, så ledningen på JV beslutade att hon skulle få stanna kvar och pröva att jobba som husmor. Det gjorde Sitamoni bra, och när man började med barnskola på JV behövdes hennes konst att laga mat mer än väl. Hon fick mycket att göra och blev ledare för flera anställda i köket.

Första gången jag besökte JV tillsam-

mans med elever från Ljungskile folkhögskola, var det Sitamoni som stod för matlagningen. Hur går det till att beräkna hur mycket ris och grönsaker och chapati som går åt, när det kommer en grupp på 15–20 personer extra utöver de vanliga matgästerna, ett 70-tal skolbarn? Stora kokkärl över öppen eld i köket, varken våg eller kokbok. Kanske Sitamoni inte hunnit lära sig läsa, skriva och räkna under sitt eget skolar. Men ett praktiskt förstånd och en god förmåga att beräkna var hon utrustad med.

Husmor Sitamoni sjöng gärna och ofta. Det var traditionella sånger som hörde till hennes kultur, men också texter hon hittade på till kända melodi-

er. Gäster från Norden brukade applådera efter hennes sång. Då klappade hon också i händerna. Hon förstod att sång och applåder hörde ihop för oss svenskar. En stark, välljudande stämma fyllde den lilla matsalen där vi satt tätt utefter väggarna i kvällsmörkret. Det som lyste upp var eld från spisen och några fotogenlampor, men också Sitamonis ljusa och vänliga utstrålning. För övrigt brukade hon se fram emot den »vita tiden«, det var när vi färglösa svenskar kom på studiebesök.

Så vidtog det som hör livet till för föräldrar i Indien: att arrangera ett äktenskap. De tog kontakt med en lämplig man för Sitamoni att gifta sig med. Hon glädde sig åt att få en make och ett hem hos hans föräldrar. Men ack! Den tilltänkte brudgummen hittade en yngre och vackrare fru.

För Sitamoni rämnade tillvaron. Jaya som ledare på JV förstod att något måste göras för att hjälpa henne. Hon fick resa bort en tid för att delta i en meditationskurs på ett ashram. Det skulle säkert göra henne gott.

Varje år kom det en grupp studerande från Ljungskile folkhögskola till JV. Sitamoni sjöng fortfarande och vi alla applåderade. Men det var ett större allvar och en ny resning över henne. Hon klädde sig i vit saree. Hennes mor hade flyttat till JV och bodde hos sin dotter. På eftermiddagen – mellan lunch och middag – kom de båda kvinnorna, vitklädda, långsamt och värdigt gående genom JV på den långa, raka huvudvägen som är omgiven av lum-mig grönska från de stora mangoträden. De hade med sig vattenglas, blommor, rökelse och ljus och var på väg till meditationsrummet. Därinne ställde de ner gåvorna framför de stora porträtten av Sri Aurobindo och The Mother, hinduiska helgon och förebilder. En daglig ceremoni av vördnad och bön.

Några år senare lämnade Sitamoni JV och flyttade ut i skogen. Hon byggde sig en hydda vid floden och ägnade sig åt meditation och bön, förutom det praktiska arbete som behövdes för att överleva. Den guru hon träffat på meditationskursen hade berättat för henne, att hon hade en särskild gåva att hjälpa

Sitamoni arbetade som husmor under ett antal år på 90-talet. Hennes klara röst hördes ofta från köket. Hon tyckte om att sjunga. Bilden från 1992.

människor. Hon kunde bli en healer. Folket på JV var bekymrade och undrade hur det skulle gå för henne. Kunde hon skydda sig ensam i skogen för sjukdomar, ormar och onda män? De besökte henne och undrade om hon inte skulle komma tillbaka. JV hade ju dessutom förlorat sin husmor. Men Sitamoni höll fast vid sitt nya, ensliga liv. Hon tänkte inte återvända.

Nu har det gått mer än 20 år sedan Sitamoni bosatte sig vid floden. Ryktet om henne som healer har spritt sig. Många besöker henne för att få hjälp. Som tack har de med sig något ätbart och ibland lite pengar. Hon har också fått lärjungar genom åren, kvinnor som

En vimpel och en treudd visar var stigen in till Sitamoni går.

bor med henne och delar på arbetet. Utefter vägen till byn Dumaro finns på två ställen en lång stav med en vit vimpel och en liten treudd av stål, guden Shivas symbol. Det är »vägvisaren«, tecknet som visar var stigen går till platsen där man kan bli helad.

Det är en sällsam upplevelse att besöka Sitamoni. En sliten planka över ett litet vattendrag. En enkel trägrind att öppna för att komma in på hennes område vid floden. Självklart tar man då av sig skorna och går vidare barfota. Marken är tillplattad och hård av vatten och lera som fått torka i solen. En treudd nerstucken i marken visar att det är guden Shiva som råder här. En natt hade en kobra lagt sig vid Sitamonis hals utan att skada henne. Då förstod hon att Shiva var med henne, för kobran är Shivas djur. Det var den slutgiltiga kallelsen att bli en healer.

Friden under de mäktiga träden är stor. Flera små hus är uppmurade som förrådsutrymmen och sovrum. Små odlingar finns innanför ett stängsel av grenar och buskar. Vi får slå oss ner på en bastmatta som läggs ut för oss på lergolvet i en ren och prydlig enkel hydda med vitmenade väggar och tak av strån. Vi bjuds på kex och te i plåtmuggar, också små vita sockerkulor. Sitamoni sjunger och ber.

Hon är en högre, vacker, stilla kvinna klädd i vitt. Håret som nu är gråsprängt har hon samlat i en liten knut på hjässan. Vi har inte språket gemensamt, men jag kan uppleva en lättnad från vardag och bekymmer. Är det så att möta en healer?

Så var det också en novemberdag hösten 2018, när vi gått till Sitamonis boplats vid floden. Vi hälsade som vanligt med händerna sammanförda: »Namaste!« Vi fick slå oss ner på en flätad stråmatta. På något sätt försökte vi beklaga för henne att Jaya dött. Av Sitamonis reaktion förstod vi, att hon där ensam i djungeln inte visste om det. Hon blev märkbart berörd, tystnade och tittade ner. Jaya hade ju funnits allt sedan hon var en ung elev på JV och genom hela livet. Och hon visste – så väl som folk i byarna omkring – att fick de stora problem, kunde de alltid vända sig till JV, och där fanns gurun Jaya som var villig att ge råd.

För Sitamoni hade det en gång gällt tegelpannor till taket på hyddan, där det regnade in under monsuntiden. Men ytterst handlade det om hela hennes liv. Det var ju Jayaji som via meditationskursen förvandlat henne från husmor till healer. Det hade lett till att många människor, nära och långväga, sökt upp Sitamoni i hennes lilla »ashram«, och hon har fått förmedla frid och lyfta bort krämpor och svårigheter.

Den här artikeln är ett sammandrag av ett kapitel i Inger Dejkes bok »Kvinnor på jorden – stråvan och hopp«. På bilden nedan visar Inger boken för Sitamoni, som blir förtjust när hon ser bilderna.

ÅRSMÖTE – lördag 21 mars 2020 i Ljungskile

Vi gästas av konstnären Pradyumna Kumar Mahanandia, eller »Pikej« som han kallas. Du kan läsa om honom i boken:

»New Delhi–Borås: Den osannolika berättelsen om indiern som cyklade till Sverige för kärlekens skull«.

Anmälan till Lena Nyström senast måndag 9 mars:
lena.nystrom.lju@folkbildning.net

Program

- 10:00 Välkomst: te/kaffe, fralla
- 10:30 Årsmötesförhandlingar
- 11:30 Per berättar från sitt besök på JV i februari.
- 12:00 Lunch
- 13:00 Dagens gäst: Pikej.
- 15:00 Frukt. Avslutning.

Mötet kostar 150 kr inklusive mat och fika.

Före mobilen

Ur ett brev från Jagriti Vihara till JVV maj 2003

»Telefonen har inte fungerat sedan i början av april. För varje liten sak att uträtta måste man alltså resa med buss mellan Ranchi och Jagriti Vihara. Men bussen går bara en gång per dygn och

mycket ofta har den inte gått alls på grund av strejker eller gerillan. Dessutom gör den extrema hettan just nu och den politiska oron att varje framsteg går mycket långsamt.«

ÅRSAVGIFT

- Medlemsavgift: 200 kr/år
- Familj: 300 kr/år
- Studerande/arbetslös /pensionär: minst 50 kr/år
- Folkhögskola/förening: 300 kr/år

Bankgiro 5649-3034

Glöm inte skriva ditt namn

Gamla medlemsbrev

Alla medlemsbrev från år 2001 fram till i dag finns på vår hemsida. Gå in på www.jvv.se och välj ARKIV uppe till höger.

Ansvariga för Medlemsbrevet är
Inger Dejke och Anders Dejke

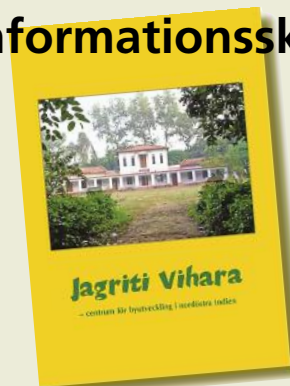
www.jvv.se

JVV finns på Facebook. Sök på »Jagriti Viharas Vänner«. Gå med!

Jagriti Viharas Vänner

Informationsskrift

Beställ skriften från Per Nordqvist:
e-post: peje.nordqvist@gmail.com
Postadress: Resteröd Tälthagen 476
459 94 Ljungskile

Ur innehållet (36 sidor):

- Förutsättningar vid starten
- Ursprungsfolkens livsvillkor
- Utbildningar under åren som gått
- Människorna på Jagriti Vihara
- Byutveckling genom åren
- Jaya – initiativtagaren
- Några eldsjälur
- Tankar framåt
- Idéprogrammet

Skriften är gratis, men vi tar ut en portoavgift (25 kr). Pengarna sätts in på JVV:s bankgiro 5649-3034.

Jagriti Vihara i nordöstra Indien började som en byfolkshögskola för mer än 40 år sedan.

Med läs- och skrivkunnskap öppnas vägen till demokrati och mänskliga rättigheter.

Jagriti Vihara

(Titel: Där man bor tillsammans och växer upp, blir merket.)

Jagriti Vihara arbetar med byutveckling bland ursprungsbefolkningen. Det innebär fler och bättre skolor genom bevattnings från grävda dammar och kanaler, skolor för alla barn, hälso- och sjukvård, självhjälpsgrupper för kvinnor med tillverkning av varor i byn och försäljning på den lokala marknaden. Särskild satsning görs på att stärka kvinnors situation och inflytande.

BE medlem i Jagriti Viharas Vänner, se www.jvv.se, kontakta Per Nordqvist Resteröd Tälthagen 476, 459 94 Ljungskile • mobil 071-421-08 00 • e-post: peje.nordqvist@gmail.com

Affisch

Det finns en affisch, där Jagriti Vihara och vår svenska vänförening presenteras. Affischen är i färg och i A3-format (30x42 cm).

Den är lämplig att sätta upp på arbetsplatser, offentliga lokaler, skolor och andra ställen, där det kan vara bra att informera om Jagriti Vihara.

Beställ från Per Nordqvist:
E-post: peje.nordqvist@gmail.com
Postadress: Resteröd Tälthagen 476
459 94 Ljungskile

Pris 20 kr + porto. Pengarna sätts in på JVV:s bankgiro 5649-3034.

MEDLEMSBREV 2/2020

Jagriti Viharas Vänner

Maj 2020

Bästa vänner till Jagriti Vihara!

Vår förhoppning är att ni där ute i »Corona-Sverige« mår efter omständigheterna bra. I detta Medlemsbrev kan vi inte undgå att nämna denna pandemi, speciellt som vi såväl i Sverige som i Indien just nu drabbas av samma fiende, som ska bekämpas. I detta brev finns därför ett par aktuella hälsningar från Indien.

Från svensk horisont kan vi också konstatera att corona-situationen tvingade oss att skjuta vårt årsmöte på framtiden. Vi räknar nu i stället preliminärt med att kalla till ett nytt årsmöte lördag 26 september. Gör gärna en notering i din almanacka så återkommer vi med en formell kallelse när vi vet hur utvecklingen i Sverige ser ut. Lyckligtvis hade inte virusspridningen nått utanför Kina i mitten av februari, varför Markku Nykänen och jag hann med

ett Indienbesök. Du kan läsa mer om detta här i Medlemsbrevet.

När jag skriver detta är det fortfarande utegångs- förbud i Indien och många i JVV tillhör också risk- grupperna och bör hålla sig hemma. Men vi fortsät- ter trots detta att upprätthålla kontakterna med såväl personerna på JV som med er medlemmar och önskar att det ändå kan bli en skön sommar för oss alla!

Per Nordqvist

Per och Sushil på Jagriti Vihara februari 2020.

Rapport från Sushil

Coronan finns i Jharkhand, men allt väl på Jagriti Vihara

Vi mår alla väl här när det gäller vår hälsa, men på grund av coronaepidemin står vi alla inför problem. Lås! Lås ner! Vi kan köpa lite grönsaker och matvaror bara under en begränsad tids- period. I övrigt måste vi vara inomhus. Regeringens instruktioner är strikta.

När jag skriver detta finns 60 corona- positiva i Jharkhand och 3 av dem har dött. Men testfrekvensen är så långsam att många fler människor kan ha påverkats. Endast 6000 tester har gjorts hittills och befolkningen i vår delstat är cirka 30 miljoner. Det är därför rege- ringen bara fokuserar på social isolering och att låsa ner allt.

Men biverkningarna av denna läsning skapar fler problem. Vi ser det runt JV och byarna i våra arbetsområden. Som ni vet är många människor beroende av de inkomster de tjänar varje dag. Nu finns det inget arbete för dem. Så det är mycket svårt för alla dessa människor med daglöner. Barn och gamla män- niskor är beroende av dem. Regeringen

distribuerar 10 kg ris för varje familj som en grund bara för att överleva. På vissa platser serveras också tillagad mat.

På det stora hela är situationen på landsbygden inte bra. Det kommer att

påverka landsbygdens ekonomi på ett negativt sätt under de kommande veckorna.

Goda nyheter är att ingen är corona- positiv runt JV eller inom vårt område. Vi gör genom våra volontärer människor medvetna om att använda mask, tvätta händerna och att upprät- hålla social distansering och försöker göra vårt bästa för att hjälpa dem.

Alla skolor är också stängda i Jharkhand fram till slutet av maj. Det är deprimerande för alla människor på grund av isoleringen och för att allt är stängt.

Sushil Tiwary

Översättning: Per Nordqvist

Stora svårigheter för landsbygdsbefolkningen, men än är Jagriti Vihara med omgivning för- skonad från Coronan. Bilden från februari 2020: Husmor Saloni och Kashinath i JV:s kök. Foto: Per Nordqvist.

Reserapport från Per Nordqvist

Tre nya projekt på Jagriti Vihara

I mitten av februari månad reste jag, tillsammans med JVV:s styrelsemedlem Markku Nykänen, till Jagriti Vihara för ett besök. Det var nästan 1½ år sedan någon från styrelsen besökte våra vänner där, så det kändes viktigt att få till stånd en dialog. Mycket har varit turbulent sedan Jaya dog, men nu anade vi att man börjat tänka framåt igen.

Resan dit var inte helt problemfri då vi först efter avgångstid fick veta att det nattåg vi skulle rest med i Indien var inställt och nästa kanske gick efter ett dygn. Så vi fick vackert hitta en flygförbindelse för att inte ödsla värdefull tid. Trots en oplanerad övernattnings i Delhi förlorade vi inte så mycket tid bland annat beroende på att vägarna fram till Jagriti Vihara hade fått en utmärkt standard sedan sist.

Väl framme konstaterade vi att el- och vattenförsörjningen fungerade bra, inte minst med tanke på den solcellsin- stallation som genomförts. Med hjälp av ett mobilt bredband gick det till och med att få kontakt med Sverige utan att klättra upp i vattentornet. Människorna på JV verkade också må bra och uppskattade besöket från Sverige. Fastigheternas tillstånd var lite skiftande, men det vi saknade var flickor och andra bybor.

I de samtal vi förde med ledningen för JV visade det sig att de var medvetna om detta, men nu var fast beslutna att »återställa JV till vad det en gång var«. Man har beslutat starta tre olika projekt.

Projekt 1

Träningscenter för kvinnor. 2–3 veckors fortbildnings- och träningskurser i hantverk inklusive metoder för marknadsföring och viss teori. Förläggning i flickinternatet. Flera hus ska iordningsställas för ändamålet.

Projekt 2

Dagskola (09.00–15.00) på högstadenivå för i första hand flickor, i förlängningen även pojkar. Vill starta med 25 flickor, men i fortsättningen 25 flickor och lika många pojkar.

Projekt 3

Hälsocenter »Nursing training center«. Tanken är att det är bättre att utbilda

Möte februari 2020 i Guest House på JV. Från vänster: Rajesh, Per och Sushil. Foto: Markku Nykänen.

alla kvinnor i rollen som mamma än att utbilda en barnmorska som ska resa runt. Detta ska givetvis ske i samarbete med sjukhuset på Jagriti Vihara.

Man avser att söka ekonomiska medel från statliga indiska myndigheter till detta, men i den mån vi också kan hitta vägar för support kommer vi givetvis att göra det. Just nu kan vi bara önska våra vänner i Indien lycka till med hjälp av den inspiration de visade oss i mötet på Jagriti Vihara i februari.

Per Nordqvist

Planeringssammanträde på Jagriti Vihara. Från vänster: Sushil, Hari, Rajesh, Kashinath, Saloni och Lucy.

Vatten med solkraft

Torkan har länge varit en objuden gäst i Indien. Den har med ojämna mellanrum besökt olika områden och ibland avslutat med störtregn och översvämning. På 60-talet började man borra brunnar i Indien och jag var med på 70-talet för att utveckla handpumpar. Det var före projektet Jagriti Vihara.

Handpumpar hör nu till by-infrastrukturen i Indien.

Markku var med och utvecklade de handpumpar, som är så vanliga i Indien.

Foto: Per Nordqvist.

Men utvecklingen har sin gång. I större byar och för bevattning används dieseldrivna pumpar. Nu börjar de ersättas av solceller, som alstrar ren, billig och klimatsmart el. På JV har det installerats solceller på sjukhuset för belysning, kyl och frysfrys för medicinförvaring. I köket och internatet finns också solceller för belysning.

För några år sen borrades en ny brunn för vattensäkerhet. Det finns en gammal brunn som fungerar, men problemet är att elförsörjningen inte går att lita på. Man har varit tvungen att driva elgeneratorn med dieselmotor och det är inte så billigt och orsakar miljöproblem. Där finns alltid risk för driftstörningar också och då står man utan vatten.

Nu var det dags att installera en ny pump med el från solceller till den nya

brunnen. Ett par försök, under mina tidigare besök på JV, gjordes för att pumpen skulle installeras, men av olika skäl var det inte möjligt att få fram allt material som behövs. Den här gången fick vi tag på allting från närmaste staden Ranchi och arbetet gick smidigt även i den tekniskt enkla bymiljön.

Vi installerade 4 stycken solcellspaneler på vattentornets tak. Ställningen skruvades fast i betongtaket och kraftiga betongfundament gjöts över fästena för att hålla emot de stormar som drar över trakterna när monsunen kommer. Elinstallationerna och invertern placerades i rummet under vattentanken. Vattenrör från pumpen upp på marknivå och till vattentornet är en ny typ av vit plast som kunde skarvas i valfria längder med gänga eller limfog.

Pumpen behöver ingen daglig sköt-

Vattentornet med solcellspanelerna högst upp.

sel. Den går igång när solen träffar cellerna och går så länge solen lyser. Även molniga dagar kan pumpen gå med lägre varv, om det är tunnare moln. När tanken blir full, bryter nivåvakten strömmen.

Markku Nykänen

Ett monteringssteam från Ranchi installerar. Här skarvas pumpen i rörledningen och sänks i brunnen. Till vänster sitter Joseph, Markkus ständige arbetskamrat på Jagriti Vihara.

Foto: Markku Nykänen.

Stor donation

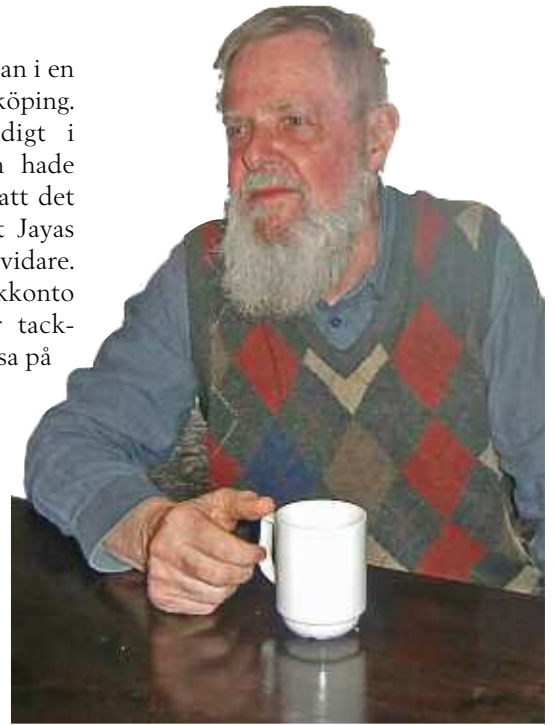
Jag satt vid mitt köksbord en kväll i början av året när telefonen ringde. På displayen såg jag att det var ett samtal från ett för mig okänt telefonnummer. När jag svarade kände jag genast igen namnet som en av de mer trogna bidragsgivarna i JVV:s medlemsregister. Men till min förvåning visade det sig att det inte var han som ringde utan hans bror.

Jag fick beskedet att Anders Torpel hade dött för ett par månader sedan. Jag uttryckte mitt deltagande i sorgen och sa några ord om det lilla jag visste om honom. När jag sedan var på väg att säga att jag skulle stryka hans namn ur listan blev jag avbruten. »Men han hade inte glömt er«, berättade brodern, »för han har testamenterat en stor summa pengar till Jagriti Vihara.« Jag blev alldeles tyst en lång stund!

När Jaya var i Sverige bodde han i en lägenhet i Åby utanför Norrköping. Anders Torpel bodde samtidigt i Norrköping och Jaya och han hade tydligen haft en så bra kontakt att det känts naturligt att bidra till att Jays livsverk skulle kunna få leva vidare. Pengarna finns nu på JVV:s bankkonto och vi i styrelsen känner stor tacksamhet och lovar att förvalta dessa på bästa sätt.

Per Nordqvist

Anders Torpel.
Bild från
PRO-Östergötland.
Foto: Curt Karlsson.

ÅRSavgift

- Medlemsavgift: 200 kr/år
- Familj: 300 kr/år
- Studerande/arbetslös /pensionär: minst 50 kr/år
- Folkhögskola/förening: 300 kr/år

Bankgiro 5649-3034

Glöm inte skriva ditt namn

MEDLEMSBREV 3/2002
Jagriti Viharas Vänner

Gamla medlemsbrev

Alla medlemsbrev från år 2001 fram till i dag finns på vår hemsida. Gå in på www.jvv.se och välj ARKIV uppe till höger.

Ansvariga för Medlemsbrevet är
Inger Dejke och Anders Dejke

www.jvv.se

JVV finns på Facebook. Sök på »Jagriti Viharas Vänner«. Gå med!

Jagriti Viharas Vänner

Coronan och Naturen

Under corona-tiden har jag fått några mejl från Pranjal, son till Rajesh och Veena. Han är i 20-årsåldern och bor med föräldrar, syster Aadya och Farmor i Ranchi. Vi har träffats regelbundet genom åren på JV eller i Ranchi. En mycket begåvad, seriös och konstnärlig ung man. Hur tänker han om coronan?

»För människorna på jorden står allt på spel just nu. Naturen har hämnats den skada människorna har förorsakat henne, och vi är hjälplösa. Naturen har visat oss vem som är herre. Hon har visat oss vem som är kraftfull och har varnat oss att inte bråka med henne. (Hur är det med coronan i Sverige?)

Personligen känner jag att Naturen har gett oss en möjlighet att börja om, leva bättre, »säkrare och grönare«. Jag har artiklar som visar att nivån på föroreningar är den lägsta på decennier, vattnen klarare än på år! I Mumbai har man sett delfiner som leker nära stranden eftersom miljöförstöringen har minskat. Sällsynta djur ses gå omkring helt fritt. Jag känner att Naturen har gett oss en lektion för att lära oss. Hon har tvingat oss att tänka över våra handlingar. Vi borde ta kloka steg nu att verkligen ta hand om Naturen och oss själva.

Men just nu denna karantäntid! Jag

älskar att se vårens skönhet, detta fantastiska virrvarr av design i blommor och blad. Fåglar sjunger så vackert och så lugnande i denna negativa tid av oro. När allt detta är över, kommer vi ut till en renare och bättre miljö. Covid har gett oss chansen att slå om till ett anständigare sätt att leva.«

Inger Dejke

Pranjal poserar i egentillverkat munskydd.

MEDLEMSBREV 3/2020

Jagriti Viharas Vänner

September 2020

»Finns det inget annat att tala om än Corona?«

Jag träffade en vän ute på en av mina promenader. Efter en stund frågade han: »Finns det inget annat att tala om än Corona?«. Det blev tyst en stund och sedan konstaterade vi att det fanns det naturligtvis, men att pandemin påverkar oss i så många olika avseenden. Och inte bara oss här i Sverige utan nu intresserar vi oss över dess framfart på global nivå. För oss som medlemmar i JVV blir Indien av särskilt intresse. Så hur ser det ut där?

I detta Medlemsbrev får du en rapport från ledningsgruppen på Jagriti Vihara om Coronans framfart och om hotande ny kolbrytning. I trakten av Jagriti Vihara har man redan upplevt vilka förödande konsekvenser en gruv-

brytning haft för urbefolkningen. Vi följer utvecklingen av dessa förslag för att se om vi kan agera på något vis.

Pandemin har inneburit att utvecklingsidéer för JV fått läggas på is. Istället har man fått jobba med hjälpinsatser, information och förebyggande verksamhet kring Coronan ute i byarna. Även detta kostar pengar och vi har med tacksamhet konstaterat att en av våra trogna medlemmar satt in en stor summa pengar öronmärkta för just dessa aktuella ärenden. Stort tack Lone Svenfelt!!! – Ni är alla välkomna att göra på samma sätt. Om inte annat är vi tacksamma för att få medlemsavgiften för 2020 från dig som ännu inte betalat in den.

På tal om projekt som inte blivit av så tvingades vi ju att ställa in vårt JVV-årsmöte i mars med kort varsel. Vi tänker dock genomföra 2019 års årsmöte nu i höst. I detta brev finns en kallelse till ett något avgränsat och Coronaanpassat årsmöte i Ljungskile den 26 september. Vi räknar med att spela in förhandlingarna, så om du inte kan närvara, kan du titta på dessa i efterhand. För mer detaljer kring detta hänvisar vi till information vi lägger upp på vår hemsida jvv.se.

Varma hälsningar i Coronatider
från JVV-ordf. Per

Kära vänner Namaste!

Trots alla begränsningar sprider Corona sig mycket snabbt i Indien. Nästan tre miljoner människor är smittade med detta virus. Fattigdom och rädsla att förlora jobbet har tillfört »bränsle till elden«. Efter att lockdown låsts upp har situationen blivit okontrollerbar. Man kan se folkmassor på veckomarknaderna.

Bristen på känsla för hygien har också varit ett stort problem. I Jharkhand sprids virusmittan fort. Varje dag blir tusen människor smittade. Isoleringscentralerna och karantänstationerna är fulla med patienter. Nu uppmanas de nya patienterna att stanna hemma i isolering och få behandling där. Men frågan är hur många människor som har separata rum i sina hus där den smittade personen kan leva i isolering. Situationen förvärras.

I denna svåra tid är det mycket komplicerat för oss att upprätthålla ett säkert och hälsosamt liv. Hittills är vi alla friska och gör vårt bästa för att fortsätta så. Regeringen i Jharkhand har nu beslutat att genomföra ett snabbtest i de mest drabbade områdena i delstat-

en. Förhoppningsvis kommer regeringen att vidta alla nödvändiga åtgärder för att kontrollera spridningen av virus i samhället.

Människorna på Jagriti Vihara och i byarna runt omkring mår bra. Vi har ingen information om att Covid-infektion är spridd i byarna. Några Covid positiva patienter hittades i Khalari och de fördes till Ranchi för behandling. Men människorna på landsbygden är mest säkra hittills.

Vi är alltid i kontakt med vårt folk i byarna och ger dem all information om Covid. Vi har delat ut ett stort antal ansiktsmasker, handskar och desinfektionsmedel till volontärerna i byarna och i Ranchi. På vissa ställen har vi distribuerat mat som torrvaror till fattiga och behövande människor.

Utbildnings- och yrkesorganisationerna har av regeringen uppmanats att hålla centrumen stängda tills vidare. Alla examinationer har skjutits upp. Eleverna får lektioner online.

Det har regnat i några dagar i Jharkhand. Det är bra för jordbrukarna.

I byarna planterar man ris vid den här årstiden. Varje planta sätts för hand.

De är nu upptagna med att plantera ris. Förhoppningsvis kommer vi att få tillräckligt med regn i år. Men den mörka sidan av monsunen är att någon del av Indien är översvämmad. Många människor har förlorat liv och egendom.

Vännerna på Jagriti Vihara skickar sina varma hälsningar till alla våra vänner i Sverige.

För Jagriti Vihara
Rajesh Prashant

Paras Nath Singh (1940–2020)

Paras var en av de tre som grundade Jagriti Vihara för snart 50 år sedan. Han avled 2 juni 2020. Hans och hustrun Pannas barn, dottern Archana och sönerna Amit och Shailesh, har skrivit en kort, varmhjärtad minnesberättelse om sin far. Den finns i sin helhet med bilder på hemsidan www.jvv.se Här återger vi några avsnitt översatta till svenska.

Paras var en av de tre grundarna av Jagriti Vihara.

Paras föddes 1940, i en by i det inre av delstaten Bihar i Indien. Hans far var jordbrukare och familjen hade åkermark att bruka till sin försörjning. Paras var en av de yngsta av de sex syskonen, tre bröder och tre systrar.

Från barndomen var han angelägen om att läsa och lära. Han var en av de första av alla i närliggande byar att skaffa sig högre utbildning i naturvetenskap. Han avslutade sin skolgång i Bihar och flyttade sedan till St Xavier's college i Ranchi. Studierna på detta college gjorde honom mycket inspirerad av den enkelhet och hängivenhet för samhället som lärarna och personalen visade, vilket kom att återspeglas i hans personlighet genom hela livet. Det var på college som han träffade Jaya och Hari för första gången.

Han studerade transcendental meditation och Bhagavad Gita och började undervisa utifrån dessa på stranden av floden Ganges i Patna, Bihar.

Undervisning av barn och även vuxna förblev hans favoritsysselsättning hela livet. Han förespråkade alltid kvinnors utbildning och var den första i sin egen by att skicka sin brorsdotter till

skolan i motsats till den lokala traditionen att förneka flickor utbildning. Han brukade säga att en utbildad kvinna kan utbilda hela familjen. Han var också den första personen i sin by att visa glädje genom att sjunga folksånger, när hans dotter föddes. Det var ganska ovanligt, eftersom att föda en flicka var ett sorgligt ögonblick för de flesta familjer. En dotter ansågs vara en börda. Han trodde på Gandhis ord: »Var själv den förändring du önskar se i världen!«

År 1974 grundade han tillsammans med Jaya och Hari Jagriti Vihara, en organisation för att utbilda och stärka ursprungsfolk i en avlägsen del av Bihar/Jharkhand. Här ägnade han sitt liv åt tjänst för människors utbildning, inte minst med fokus på att bygga upp kvinnors självkänsla.

Paras besökte Sverige, Norge och Finland sommaren 1992. Han gillade

mycket naturens skönhet där och beundrade arbetskulturen och värderingarna om jämlikhet och ärlighet hos människorna.

Han uppskattade Mahatma Gandhis tankar om trovärdighet och Krishnamurthys om reformer av utbildningen. »Mina experiment med sanning« och »Brev till skolorna« var bland de böcker som han alltid bar med sig. Han trodde på fri och praktisk utbildning och betonade alltid att detta att vara analfabet inte betyder att vara utbildad. Han var också alltid redo att hjälpa alla i nöd på de sätt han kunde. Alla de som kände Paras minns honom för hans ärlighet, enkelhet och vänlighet.

Den här dikten av Robert Frost tyckte han mycket om:

*The woods are lovely, dark and deep,
But I have promises to keep,
And miles to go before I sleep,
And miles to go before I sleep.*

Innan skolhusen fanns hölls lektionerna utomhus. Här har Paras geografilektion med några adivasi-pojkar på Jagriti Vihara.

MODIS KOL

Medan världsledare utlyser grön återhämtning efter Covid-19, planerar Indien att utöka gruvindustrin och avverka tusentals hektar skog.

För att lyfta Indiens ekonomi efter Covid-19 planerar Indiens premiärminister Narendra Modi att öppna 41 nya kolgruvor i några av Indiens ekologiskt mest känsliga skogar. Kolindustrin i Indien är statsägd, men nu planerar regeringen att auktionera ut mark till privata kolföretag. Även utländska investerare inbjuds att delta i budgivningen.

Av de 41 planerade nya kolgruvorna finns 9 i Jharkhand, den delstat som Jagriti Vihara ligger i. I Jharkhand finns 26 % av Indiens koltillgångar.

De planerade områdena präglas av en hög biologisk mångfald och är hemvist för många hotade växt- och djurarter. Även människor som bor i skogarna är hotade: byar riskerar att förstöras och mer än 6000 människor, varav majoriteten är urfolk, tvingas att flytta.

Det här känner Jagriti Vihara till, eftersom centret varit engagerat i att ta tillvara befolkningens intressen i den närliggande kolbrytningen i Khalari, där

dagbrotten sedan flera år tillbaka har förstört byar och människors möjligheter att leva vidare som jordbrukare.

Motståndet mot de planerade exploateringarna är stort. Fackföreningar protesterar bland annat med strejker.

Jharkhands regering har, liksom andra delstatsregeringar, utmanat den centrala regeringen i Delhi, genom att dra kolplanerna inför Indiens Högsta domstol. De menar, att de nya kolgruvorna kommer att medföra väldiga folkomflyttningar och problem med att ge de förflyttade människorna, ursprungsbefolkningen, drägliga levnadsförhållanden. Skogar och stora jordbruksområden kommer att påverkas. Det här engagerar även socialarbetare och miljöaktivister.

Jharkhands regeringschef Hemant Soren har anklagat Modis regering för att vara helt i händerna på ett gäng företagsledare, och att beslut har fattats utan att höra delstaterna.

Just nu väntar Högsta domstolen på centralregeringens (Modis) svar på delstaternas protester.

En urfolksledare, Umeshwar Singh Amra säger:

– Om ytterligare gruvarbete sker kommer allt att förändras. Naturresurserna kommer snart att vara borta, vår livsstil kommer att försvinna, allt kommer att hotas.

– Vi är ett ursprungsfolk, vi kan inte gå ut och bo i städer. Inga pengasummor kan kompensera oss. Hugg ner den här skogen, och den kommer aldrig att kunna ersättas.

Anders Dejke

Syskonkärlekens högtid

Från Rajeshs son Pranjal har jag åter fått en hälsning. Den tål att vidarebefordras. Förra gången skickade han tankar om vad naturen vill säga oss genom coronapandemin. (Medlemsbrev 2/2020.)

Vid fullmåne i månaden Shravana firas en hinduisk helg då kärleken mellan bror och syster manifesteras. I år inföll högtiden den 3 augusti. Den

kallas Raksha bandhan, ord som betyder »det skyddande bandet«.

Systemen, i familjen Prashants fall, Aadya tillverkar i förväg ett band, enkelt eller konstfullt. Brodern Pranjal köper en present. På morgonen klär syskonen upp sig och är tillsammans med familjen. Kanske tänder de ett ljus. Syskonen sätter sig mittemot varandra,

systemen knyter rakhis (skyddets band) runt broderns handled mot allt ont, kanske också ber böner. Brodern ger sin syster en gåva och lovar att beskydda henne.

Inger Dejke

Aadya har gjort ett vackert band till sin bror Pranjal. Här knyter hon fast bandet på hans arm.

ÅRSMÖTE 2019

Lördag 26 september 2020 på
Ljungskile folkhögskola

Program

10:00 Välkomst: te/kaffe, fralla
10:30 Årsmötesförhandlingar
12:00 Per berättar från sitt besök
på JV i februari.
13:00 Lunch

Mötet kostar 150 kr inklusive
mat och fika.
Anmälan till Lena Nyström senast
onsdag 16 september:
lena.nystrom.lju@folkbildning.net

ÅRSAVGIFT

- Medlemsavgift: 200 kr/år
- Familj: 300 kr/år
- Studerande/arbetslös
/pensionär: minst 50 kr/år
- Folkhögskola/förening:
300 kr/år

Bankgiro 5649-3034

Glöm inte skriva ditt namn

MEMLEMSBREV 3/2002
Jagriti Viharas Vänner

Gamla medlemsbrev

Alla medlemsbrev från år 2001
fram till i dag finns på vår hem-
sida. Gå in på www.jvv.se och
välj ARKIV uppe till höger.

www.jvv.se

JVV finns på Facebook. Sök
på »Jagriti Viharas Vänner».
Gå med!

Jagriti Viharas Vänner

Ansvärga för Medlemsbrevet är
Inger Dejke och Anders Dejke

Adivasi i svt1 – har du sett »Världens sämsta indier«?

David Batra och Malin
Mendel på promenad i
Mumbai (eller Bombay,
som staden kallas i pro-
grammet).

Förra säsongen av tittarsuccén
»Världens sämsta indier« får en uppföl-
jare i höst i TV.

David Batra åker tillbaka till Indien
för att med hjälp av SVT:s utrikeskor-
respondent Malin Mendel lära sig mer
om kulturen. Hans mål är att som
komiker bli »big in Bombay«. De två är
ett underbart radarpar. Hon ser ut som
en blond tjej från Bohuslän, men hon är
mycket indier i hjärta och sinne efter
att ha bott och arbetat i Indien i 15 år.

Malin Mendel har fått frågan vad som
är så intressant med Indien.

»Därför att det är så motsatt det
mesta man är van vid i väst, allting
ställs upp och ner. Rent journalistiskt är
det jätteintressant på många sätt.
Landet har en oerhört snabb utveck-
ling, och har ekonomiskt, på bara några
årtionden, gått från att vara ett väldigt
fattigt land till att nu vara ett av
världens viktigaste länder.»

Vi som känner Indien genom Jagriti
Vihara har ju kunnat följa samma
utveckling, men i mindre grad, efter-
som det är ursprungsfolk, adivasi, som

bor i området, och de är allmänt miss-
gynnade. Delstaten Jharkhand, där
Jagriti Vihara ligger, bildades år 2000
för att vara en stat för adivasi, som är en
stor del av befolkningen. Men adivasi
finns i hela Indien.

I första avsnittet av säsongens
»Världens sämsta indier«, som sändes
förra veckan, handlade det oväntat nog
mycket om adivasi – som David Batra
inte ens hade hört talas om. – De bor i
skogen i Bombays utkant. Deras livs-
miljö och nedärvda vana att leva av och
med naturen är svårt hotad, när film-
spelningar pågår där. TV-programmet
gav en oväntad inblick i villkoren för
adivasi.

Programmet finns på SVT Play, för
dig som missade det. Övriga avsnitt
väntar säkert i alla 6 avsnitten och
mycket rolig inblick i indisk livsstil och
kultur. Gott tips: Följ serien!

Inger Dejke

Adivasi är Indiens ursprungsbefolkning.
Människorna som Jagriti Vihara arbetar med
i byarna runt centret tillhör adivasi.

MEDLEMSBREV 4/2020

Jagriti Viharas Vänner

December 2020

Sushil Tiwary, en av ledarna på Jagriti Vihara, håller på att sammanställa sina minnen av Jaya. Vi har bett honom bjuda oss på ett par historier. Den första handlar om att bygga en bro. Den andra, som publiceras i nästa medlemsbrev, är en berättelse om att rädda en skola.

Sushil berättar

Bron över floden Chatti

Det var år 2003. Jagriti Vihara arbetade med bevakningsutveckling i ett antal projekt i olika byar. Bybor var aktivt involverade i dessa projekt. Byar som Dumaro, Railia, etc. låg på andra sidan floden Chatti. Det fanns inte någon bro och under regnperioden översvämmades floden och byborna hade en hel del svårigheter att nå sjukhus, marknader och även Jagriti Vihara. Myndigheterna var intresserade av att tillsammans med JV bygga en bro över

Chatti-floden för att övervinna problemen.

Under dessa år var terrorn från extremistiska grupper (MAOISTS) som värst. De var emot att bygga en bro och väg i deras område och speciellt till byar som gränsade till viktiga skogsområden. En kväll diskuterade jag detta problem med Jaya och framförde hur viktigt det var att bygga en bro för byborna och berättade också om terrorn från extremisterna. Han lyssnade

noga på hela problemet och var lite stressad eftersom han visste, att det inte skulle komma att bli en lätt uppgift att övertyga maoisterna som hade vapen. Nästa dag berättade Jaya för mig att vi borde träffa den högste ledaren för maoisterna och försöka övertyga honom trots att det var tufft.

Efter två eller tre dagar fick jag veta att deras högste ledare tillsammans med sina 300 män skulle komma till närliggande skogsby. På något sätt lyckades vi få löfte om några minuters möte med ledaren. Så nästa dag träffade Jaya och jag honom. Jaya diskuterade oförskräckt och berättade för honom om vikten av en bro över floden Chatti.

Det var en tuff stund för mig eftersom endast Jaya och jag var närvarande vid mötet och endast några få JV-volontärer arbetade i byn. Men mötet visade sig vara framgångsrikt och maoisterna var intresserade av att veta mer om vårt arbete och vår relation till byborna. Jag beundrar fortfarande Jaya för hans starka optimistiska natur och kraft i sin inre själ i dessa svåra tider och hans beslutsamhet för utvecklingens skull.

Det tog sex månader att bygga bron och byborna var tacksamma för att JV och Jaya möjliggjorde byggandet av bron för dem, men de kände aldrig till kampen bakom detta utvecklingsprojekt.

Sushil Tiwary

Tidigare var flera byar isolerade under monsontiden. Floden kunde då vara så djup och strid, att det var alltför farligt att vada över den. Nu kan traktorer, bilar, motorcyklar och cyklar färdas över bron och byarna är inte längre isolerade under delar av året.

Ett viktigt mejl från Indien

Jagriti Vihara vill skapa arbete

Vi fick härom veckan ett mejl från våra vänner på Jagriti Vihara. Det löd så här – i svensk översättning:

»Det är uppenbart att Coronapandemin har inneburit en negativ inverkan på livet för så kallade dagliga lönearbetare och svagare människor i samhället. Sedan nedstängningen infördes första gången i Indien har många små och medelstora fabriker och företag stängts. Som ett resultat av detta har dagliga lönearbetare och utbildade arbetstagare förlorat sina jobb och situationen har tvingat dem att komma hem med tomma händer. Det har varit mycket svårt för dem att få råd till mat för 8–10 familjemedlemmar varje dag under sådana förhållanden när de inte har någon förtjänst.

För att ta itu med detta humanitära problem är det viktigt att skapa sysselsättning för dessa missgynnade människor i samhället. Jagriti Vihara har alltid stöttat dem. Med tanke på situationen planerar Jagriti Vihara att generera 80 arbetsdagars sysselsättning på campus för att ge försörjning till denna svagare grupp av människor i vårt samhälle.

Men det beror på om våra vänner i Sverige är redo att samarbeta med oss ekonomiskt i detta viktiga och humanitära arbete.«

Med i mejlet finns också en konkret beskrivning av projektet, som i stora drag innebär att man skulle inbjuda ett antal bybor att mot ett mindre arvode och mat kunna göra underhållsarbeten på Jagriti Vihara i form av reparation av vägar, elledningar, dörrar och fönster och den gamla muren runt campus. I förslaget finns också målning- och trädgårdsarbeten.

I vår styrelse uppfattade vi detta som ett intressant »vinna-vinna-projekt«. Campus får ett nödvändigt underhåll och bybor får lite bättre livsvillkor i den knepiga situation de befinner sig i nu i dessa coronatider. Därför beslutade vi att stödja detta projekt!

Från våra vänner i Indien kom också en budget för dessa insatser. Styrelsen insåg att vi i dagsläget inte klarar av att förmedla mer än ett belopp som motsvarar halva budgeten. Men vi tror å andra sidan på att det finns en beredskap hos våra medlemmar att stötta detta projekt. Därför väddar jag till dig med dessa rader att bidra till att uppfylla detta akuta behov som drabbat våra vänner runt Jagriti Vihara.

Så jag hoppas att du vill sätta in ett belopp på vårt bankgirokontonummer 5649-3034 och då ange »Coronaprojektet«.

Med vänliga hälsningar
Ordförande Per

Människor vill ha arbete och på Jagriti Vihara finns många olika behov.

Julklappstips

Om kvinnor i Jharkhand

Beställ Erni Friholts skrift

»Vi ska vinna det här – möten med kvinnor i Jharkhand«

Köp några ex och ge som julklapp! Kontakta:

Kajsa Perneman,

tel: 070-622 90 26

e-post: kajsaperneman@gmail.com

Skriften kostar 30 kr + porto 20 kr.

Vykort

På vår hemsida www.jvv.se kan du beställa vykort från Jagriti Vihara. Det är Ove Gustafsson och Carina Lindskog som tagit bilderna. Här ett par exempel:

Foto: Carina Lindskog

Foto: Ove Gustafsson

Diwali och Durga puja

Nu är det adventstid och husen i Sverige tycks redan ha mer ljusdekorationer än någonsin. Är det corona som ger sådana uttryck? Lys upp det som ännu är möjligt! Men ändå är vi långt efter Indien i Diwali-tid.

Det skulle kunna vara ett svenskt samhälle i juletid, men det är Jagriti Vihara, som firar Diwali. Hela området är smyckat med oljelampor. Här taket till matsalen. Foto Inger Dejke.

Den indiska kalendern innehåller mängder av fester under året i de olika religionerna. Den största hinduiska festen Diwali infaller på hösten, när natten är som mörkast, nymånenatten. Det är en ljusfest till gudinnan Lakshmis ära. Kanske kan den jämföras med både jul- och nyårsfirande hos oss. Ljus tänds överallt för att vägleda henne till de välstädade hemmen. Om allt ser fint ut, välsignar Lakshmi familjen med rikedom och lycka det kommande året. I år inföll den nyårsnatten 14 november. Högtiden firar förutom ljusets seger över mörkret även kunskapens seger över okunskap, det goda över det onda och hoppets seger över förtvivlan.

Diwali är en levande, färgstark och glad högtid. På Jagriti Vihara har jag upplevt flera innerligt vackra firanden, då flera hundratal lerskålar med veckor i olja tänds och placeras på husen och längs vägarna. I storstäder som Delhi och Kolkata går det vildare till. Mängder av tillfälliga tempel byggda av bambustänger och tyg längs gatorna, gudastatyer grant målade, massor med människor, dekorationer, banderoller och ljus i mängd. Och inte minst fyrverkerier och smällare som vore det krig.

Men i år, då coronan far hårt fram över Indien och hela landet hölls i sträng karantän i våras, ville man släppa något på de stränga restriktionerna

Många högtidsdagar i Indien. Före Diwali firar man Durga puja (Durga-festen).

inför Diwalifesten. Men Indiens hälso-minister uppmanade folket: »Det finns ingen anledning att samlas i stora grupper för att bevisa er tro eller er religion. Ni kan be till era gudar hemma. Jag föreslår att ni alla firar högtiderna med era familjer.«

Premiärminister Modi uppmanar folk att bära mask, tvätta händerna regelbundet och hålla avstånd till varandra, 2 meter. Det har bestämts ett tak för hur många som får besöka evenemang. Lokala myndigheter ska hålla koll på hur många som besöker templen, använda övervakningskamera och förbjuda människor att vidröra religiösa föremål i templen.

Det är inte utan att man känner igen tongångarna. Hur kommer julen och nyåret att firas i Sverige? Vad säger vår statsminister?

Vår vän Pranjal i Ranchi, son till nuvarande ledaren för Jagriti Vihara Rajesh, har skrivit och berättat om festen som föregår Diwali: »Det är Durga puja som också kallas Navratri, det betyder nio nätter. Vi dyrkar de nio uppenbarelserna av gudinnan Durga under nio dagar. Hon är krigargudinnan som bekämpar allt ont och sår frön av lycka. Hon anses vara den fullkomliga skaparen och förstöraren. Allt gott kommer från Durga. Festen kallas också Dussera. Det betyder budskapet att det goda alltid segrar över det onda. Durga puja anger också att sommaren är slut, skolterminen börjar och att vintern kommer. Temperaturen faller och vi kan känna kall luft.«

Också för denna fest byggs tillfälliga tempel och efter de nio dagarna bärs den Durga som gjorts av halm och lera i procession till floden och kastas i vattnet för att återföras till sitt gudomliga hem. Firandet innebär att familjen samlas, att man köper och ger bort gåvor, festar och deltar i kulturella program som musik och dans.

Det är inte utan att man känner igen en del i vårt julfirande. Både i Indien och i Sverige behöver människor få träffas, tända ljus och känna glädje.

Det lilla och det stora

Året börjar närma sig sitt slut. Under detta år 2020 fick hela mänskligheten lära sig ett nytt ord: covid-19. Det är ett virus och virusen är de minsta biologiska enheterna som kan infektera levande organismer och skapa förstörelse. Detta är nästan ofattbart, men denna lilla enhet har gett

anledning till det hetaste samtalsämnet under året såväl här i Sverige som till exempel i Indien.

I ett samtal med en god vän kände jag efter tag att jag måste ställa

frågan: Finns det då inte något annat än covid-19 och dess konsekvenser att tala om? Det är kanske dags att vända på frågan: Vilka är de största enheterna som kan påverka levande organismer och skapa lycka och tillfredsställelse? Då kan vi tala om sådana fenomen som kärlek och vänskap, om omtanke och solidaritet.

Häromdagen tittade jag igenom medlemslistan för JVV och konstaterade att av föreningens cirka 300 medlemmar hade drygt 82% betalat årsavgiften för år 2020. Det är till och med några fler än föregående år. Det kallar jag omtanke och solidaritet och är förmodligen lite ovanligt i ett nutida föreningsperspektiv. **Ett stort tack till er alla som stöttat arbetet under ännu ett år!** Vår förhoppning är att du fortsätter på samma sätt under år 2021.

Vårt arbete bygger ju på en långvarig (snart 50-årig) vänskap mellan människor från två helt olika kulturer. De flesta av JVV:s medlemmar

Invånare i en by i närheten av Jagriti Vihara. I Indien måste man bära mask.

har inte ens besökt Jagriti Vihara och dess omgivning, men har ändå byggt upp en vänskap grundad på möten med enskilda människor eller information på annat sätt. Det är fascinerande att fundera över hur något sådant kan uppstå och sprida sig från Norrbotten till Skåne. Nästan som ett virus?! Än en gång – **stort tack för visad vänskap under ännu ett år!**

Tillbaka till det mikroskopiskt lilla viruset covid-19. Den del av Indien där vi verkar har klarat sig ganska bra, inte minst vad gäller dödlighet. Men indirekt finns stora konsekvenser. Det kan du läsa om i en speciell artikel i detta Medlemsbrev. Där kan du också se hur ledningen för Jagriti Vihara vill tackla detta problem i samma anda som Jaya och hans medhjälpare alltid gjort under åren. Alltid med omtanke, solidaritet och kärlek till sina medmänniskor i fokus.

Snart ska vi alla fira en förmodligen lite annorlunda jul innan vi vänder almanacksblad. Därför vill jag på JVV-styrelsens vägnar passa på att **önska er alla en skön, avslappnad jul och ett gott nytt, spännande år tillsammans!**

Per Nordqvist

Här vadar JVV:s ordförande Per Nordqvist över floden Chatti, alldeles nedanför bron, som Sushil skriver om i detta medlemsbrev.

Årsmöte 2021 Lördag 27 mars

JVV finns på Facebook. Sök på »Jagriti Viharas Vänner«. Gå med!

Ansvariga för Medlemsbrevet är Inger Dejke och Anders Dejke

www.jvv.se

MEDELSBREV 3/2002
Jagriti Viharas Vänner

Gamla medlemsbrev

Alla medlemsbrev från år 2001 fram till i dag finns på vår hemsida. Gå in på www.jvv.se och välj ARKIV uppe till höger.

ÅRSavgift

- Medlemsavgift: 200 kr/år
- Familj: 300 kr/år
- Studerande/arbetslös /pensionär: minst 50 kr/år
- Folkhögskola/förening: 300 kr/år

Bankgiro 5649-3034

Glöm inte skriva ditt namn